

UN NÚMERO, 5 CÈNTIMS

CRÓNIQUES ARGENTINES

Fentse càrreg els organitzadors de la tresor-
cendència v. significació d'aquestes Coneres, h

L'arribada de l'Orfeó Català

A l'Estació de Fransa

Ahí al matí, a dos quarts de nou, arribà a Barcelona l'Orfeó Català ple de llorers i d'èxits recollits en la seva expedició a Madrid.

Anà a rebre una gran concurrencia, entre la qual hi havia moltes persones significatives de Barcelona.

D'autoritats hi vengueren les següents: de la Diputació, el vicesecretari senyor Bartrina, representant al president don Enric Prat de la Riba; els diputats senyors Duran y Ventosa, Verdaguier y Calles, Fages, Isamat, Jansana, Sansalvador, Marfà, Puigipí, Argente, Pelfort, Perera, Ràfols, Forcada, Roig y Arriagol, el secretari senyor Parés y, dos massers vestits de cerimònia.

L'arcalde don Joaquim Sostres y els regidors senyors Pardo, Rosta, Ripoll, Pafella, Serra, Balleser, Vallet, el comandant de la guàrdia municipal senyor Mandiola i el jefe de la guàrdia urbana senyor Ribé.

Hi havia además el governador civil senyor Portela i l'inspector superior de policia senyor Rotana.

Pom d'aquestes autoritats, hi havia els diputats a Cortes senyors Cambó, Plaça y Ventosa; els professors de l'Escola Municipal de Música els mestres Vidiella, Morera, Martínez, Imbert, Mas y Serracant, Senxo, Martorell, Gibert, els senyors marqués de Camps, Puig y Cadafalch, Gifell (Santanyer), Rubió y Llinch, Ramon, Monegal, i molts altres, representant a diverses entitats culturals i polítiques, entre elles, el Centre de Naturales de Madrid.

L'arribada

A l'arribada al tren a l'estació ressonà un gran aplaudiment de la gentada. Desseguida, dels cotxes anaren saltant cantaires que eren saludats i abraçats per les nombroses persones que s'esperaven a l'andamí. Les felicitacions als arribats eren cordials y sorolloses.

A l'entorn dels mestres Millet y demás professors de l'Orfeó, se formà un gran grup constituït per les autoritats i persones de representació, que amb una mica més de cerimònia repetien les felicitacions y ben-vingudes.

Pom de l'andamí, al costat de la porta de sortida de passadgers, hi havia també una nombrosa concurrencia que no burlaria de set o vuit-centes persones, les quals així que començaren a sortir, aplaudiren sorollosament.

"Els Segadors"

En mitjà de l'entusiasme s'oïren vidents estrisques a Catalunya, que eren chorejats amb estrèpit, y en lo més fort d'aquell, truen quantes veus entonen "Els Segadors".

Comensar l'himne patriòtic y repetir els aplaudiments y visques, fou tot ho. Davant del governador, davant de l'arcalde y davant les altres autoritats, ressonaren les estrisques d'Els Segadors amb tota l'energia dels bons temps del catalanisme, dels quals semblava una reproducció la sorollosa manifestació d'ahir.

No va caldre bé a tothom el cant patriòtic. Y no volent pas dir que fossin les autoritats, aquests. Els que més enfadat de mostraren pel nostre himne, eren els regionalistes, y entre aquests, el senyor Duran y Ventosa y un redactor de "La Veu de Catalunya".

Aquests senyors intentaren parar l'entusiasme de la gentada y sobre tot impedir que "Els Segadors" seguessin cantant. Però res hi valgué. Dins l'estació ja no era un grup, sinó diversos, els que cantaven, y a l'esser al carrer la gent, mentre el governador civil y l'arcalde y els altres senyors que no volien comprometre's, marxaren, l'entusiasme se desbordà en visques a l'Orfeó y a Catalunya y amb un formidable espectacle de "Segadors".

Sembla que l'intenció dels directores de l'Orfeó era anar en corporació al Palau de la Música Catalana; però al veure que la gent que esperava volia fer una manifestació de catalanisme, se desistí del projecte y els orfeonistes marxaren cada hu pel seu costat.

Manifestació

A pesar d'això, el nombre públic reunit no's dissolgué, sinó que en manifestació y cantant "Els Segadors", se dirigí al Palau de la Música Catalana. La manifestació era imponent. En el carrer del Comerç eren uns quants-centes persones les que formaven y la solennitat tomada del cant de Catalunya en cantada alhora per la majoria d'ells, amb lo qual no cal dir que l'efecte era grandíssim.

Alguns fotògrafs n'impressionaren plaques per la premsa gràfica, amb les quals se veurà que la massa de manifestants era tant grossa, que se veia completament extrany com no fou vista per cap dels diaris d'ahir.

Barrejats amb els cris y entre estris y estris, se donaren visques amb molta intensió. En casella se sentí victoriejar a l'Orfeó Català y a don Fernando Aguiló, principal héroe de la gesta de contrainformació catalana-madrilenya realitzada per la meritíssima entitat musical.

A l'arribada davant del Palau, alguns dels manifestants volgueren que s'issés la bandera catalana, però fou una manifestació de simplicitat, però no ho lograren.

Fem gràcia d'explicar els molts incidents que desde l'estació a l'hostatge de l'Orfeó, se donaren. Ara eren unes disputes entre un senyor que deia que era inoportú lo que's feia y un altre que replicava que mai es inoportú victoriejar a la patria; ara unes batusses, segons sembla ha dit alguna botella y tot, entre un oportunista de l'escola de la Lliga y un catalanista dels que ara els regionalistes califiquen d'exaltats.

Després de cantarse dotzenes de vegades l'himne català y d'omplir tots aquells indrets de la Barcelona antiga de visques y ahons cops de falca, els manifestants se dissolgueren, considerant sens dubte que'l seu propòsit ja era complert.

La policia no intervingué para res en la manifestació. S'ha de fer constar que mai es inoportú victoriejar a la patria; ara unes batusses, segons sembla ha dit alguna botella y tot, entre un oportunista de l'escola de la Lliga y un catalanista dels que ara els regionalistes califiquen d'exaltats.

Després de cantarse dotzenes de vegades l'himne català y d'omplir tots aquells indrets de la Barcelona antiga de visques y ahons cops de falca, els manifestants se dissolgueren, considerant sens dubte que'l seu propòsit ja era complert.

La policia no intervingué para res en la manifestació. S'ha de fer constar que mai es inoportú victoriejar a la patria; ara unes batusses, segons sembla ha dit alguna botella y tot, entre un oportunista de l'escola de la Lliga y un catalanista dels que ara els regionalistes califiquen d'exaltats.

Després de cantarse dotzenes de vegades l'himne català y d'omplir tots aquells indrets de la Barcelona antiga de visques y ahons cops de falca, els manifestants se dissolgueren, considerant sens dubte que'l seu propòsit ja era complert.

La policia no intervingué para res en la manifestació. S'ha de fer constar que mai es inoportú victoriejar a la patria; ara unes batusses, segons sembla ha dit alguna botella y tot, entre un oportunista de l'escola de la Lliga y un catalanista dels que ara els regionalistes califiquen d'exaltats.

Després de cantarse dotzenes de vegades l'himne català y d'omplir tots aquells indrets de la Barcelona antiga de visques y ahons cops de falca, els manifestants se dissolgueren, considerant sens dubte que'l seu propòsit ja era complert.

en la seva fidelitat informativa, que ni sisquesa estampa la paraula. Segadors ni res que s'hi assembla. Para ella no's cantà res. Altre diari titula l'informació "Els Segadors en el vacio". Un altre, més veridic però amb l'intenció de treure importància, diu que "Els Segadors" foren primer cantats per sis persones y després el grup seguit per dues-centes persones. Y així tots coincideixen en no concedir importància a la manifestació que alguns ni sisquesa demostren haver vist, limitant-se a dir, amb l'excepció de "La Veu", que's cantaren per poques persones dins de l'estació.

El mestre Millet

El mestre Millet estigué ahir al mitjà de la despoja de l'arcalde y li demanà que trasmetés a l'arcalde de Madrid l'expressió del seu agraiement per les manifestacions entusiastes d'aquell poble.

El senyor Sostres envia immediatament al senyor Rutz Giménez el telegrama següent:

"El señor Millet constituido en el despacho de esta Alcaldía me ruega que en nombre suyo y de l'Orfeó Català ratifique desde tierra catalana sincero testimonio de la gratitud y afecto que guardan a V. E. al Ayuntamiento de su digna presidencia y al culto pueblo madrileño, noble y exportañista manifestación que me honro en transmitir a V. E. — Alcaldé, Sostres."

El mestre Millet també ha dirigit afectuosos telefonemes als presidents de les associacions Wagneriana y Orquestra Simfónica de Madrid, manifestant el més profund agraiement a ambdues corporacions y saludant-les efusivament en nom de tots els orfeonistes.

A la tarde estigué a deixar torgola al Centre Madrileny, se creu que relacionant aquest compliment amb la caricatura del «Cu-cut».

Per Cà la Cintat se diu...

Que aquell arcalde de barri del districte de Vallès y Pujals va denunciar a l'arcalde com autor de fets ruyats amb la pulcritud del seu càrrec, continua com si tal cosa estant en el lloc que estava.

Y lo que més se comenta es que en Vallès, tan enèrgic sempre, abans de les batalles, estigué més mans que un anyell, no diguem: aquesta boca es meua. Però, per que no apreia en Vallès y Pujals? La denuncia que va formular, si no era certa devia ésser rectificada, però si de cas tenia una base de certidat devia ésser sostinguda fins a aconseguir una reparació a la justícia y una satisfacció al veí, en el qual exercir se hauria l'habilitat arcalde de barri.

Y, vosté, senyor Sostres, per que no procedeix ràpidament, a fer justícia?

Que a la Comissió de Cementiris hi ha pauc.

Sembla, segons s'assegura, que's volien comprar uns quants muls pams de ferreny per procedir a l'enterrament del cementiri de Sans. De primer s'intentava pagar el terreny a pesseta'l pàm. Després al veure que això era massa gros, varen rebatxar-lo a dos rals.

Així va quedarse Stanava a la compra dels ferrenys amb gran contentament dels quals hi estaven interessats, quan, sense encomanar-se ni a Deu ni al diable, a un benemerit ciutadà se li acut presentar una instancia, oferint terrenys lliandats amb els que's proposaven para la compra y a 15 céntims el pàm!

Mare de Deu, quin pauc! Com pot proposarse ara la compra d'uns terrenys a dos rals? Ves quin poc entenen aquest ciutadà que's ofereix a 15 céntims!

Lo que es alguns de la Comissió li demanen el cap...

Estudis Universitaris Catalans

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar el lèxic del llatí vulgar, començant para fer veure molts mots del llatí escrit dels quals no se'n conserva rastre en les llengües romàniques y la llur substitució per altres sinònims populars que s'han perpetuat fins avui en aquestes llengües. Exposà algunes de les causes que van poder influir en la lliçó de mots dintre del llatí vulgar, il·lustrant aquesta part amb claríssims exemples de totes les llengües romàniques. Seguidament tractà de les paraules manllevades pel llatí vulgar a les llengües dels pobles amb els quals va entrar en contacte; y feu veure el contingut de mots grecs que van entrar en la parla del poble fins al punt que alguns d'ells van fer desaparèixer les paraules indígenes llatines corresponents. Parlà també de la contribució que en la formació del lèxic del llatí vulgar van tenir els dialectes oscitans, la llengua cèltica, y en un grau reduït, les llengües germàniques y les llatines. Y aquí prengué l'interessant lliçó del professor, lamentant-se aquest de no poder donar més extensió a un tema tan vast com el del llatí vulgar.

La darrera lliçó del curs de Filologia romànica dels Estudis Universitaris Catalans que dona el professor don Manuel de Montoliu, fou continuació de l'anterior. Segut estudiant el consonantisme del llatí vulgar y s'aturà especialment en la perduda de certes consonants finals, lo qual li donà peu a extenses y interessants consideracions sobre la evolució de la destinació llatina, exposant en un quadro sinóple les diverses sortides que tingué aquella en els diversos dominis de les llengües romàniques. Passà després a estudiar

